

καὶ φύγε ἀπ' τὰ μάγουλα, καὶ φύγε κι' ἀπ' τὸ στόμα.  
Μόνο ὅτ' αὐτῶν γέρων πῆγαινε τὸ ἄψυχο κουφάρι,  
ποῦ δὲν ἔμπορει τὰ πόδια του γιὰ τὸ χορὸ νὰ πάρῃ.

Ἐμπρός, κυρίαί, κύριοι, εἰς ὅλας τὰς μοδίστρας,  
ἐμπρός, φουστάνια φουντωτά, παπούτζια ἀτλαζένια,  
ἀστράψετε ὅτ' ὁ στήθος μας σταυροὶ τῆς Ὁθωνίστρας,  
καὶ ὅλοι μὲ παράσημα ὡς ἔχουν τενεκεδένια.  
Εἰς τὰ κεφάλια μας φτερά, εἰς τὸ λαιμὸ γαλόνια,  
ἀσπίδες, κράνη, ῥόπαλα, καμήλαις, μακαρόνια.

Καὶ σύ, Σημαία γαλανή, Σημαία ξεβαμμένη,  
ποῦ μασκαρᾶδων σύμβολον κατήντησες νὰ γίνῃς,  
εἰς τῶν Ἑλλήνων τοὺς χοροὺς ὡς ἦσαι κρεμασμένη,  
καὶ μὲ ἀέρα πάντοτε κυμάτιζε εἰρήνης.  
Τίμα καὶ σύ τὸ γλέντι μας καὶ τὸ μασκαραλῆμι ...  
ἰδοὺ ἡ μόνη σου τιμὴ, ἡ δάφνη καὶ ἡ νίκη.

Ἐμπρός, τρελλή μου Ἀποκρᾶ, ξεφάντωνε καὶ πῆδα,  
ἀνοίγει σπῆττα φτωχὰ καὶ φωτίζει παλάτια,  
ἡλέκτρισε μὲ μουσικὴ τὴ φίλη μας πατρίδα,  
καὶ φτέρωσε τὰ πόδια μας, καὶ πύρωσε τὰ μάτια.  
Τὰ μούτρα νὰ μασκαρευθοῦν, ἢ γειτονιαῖς ν' ἀνάψουν,  
καὶ ὅλοι κι' ὅλαις, Ἀποκρᾶ, γιὰ σένα νὰ τὸ κάψουν.

**Σουρῆς.**

## ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Μεταξὺ πατρός τῆς ἀρχαίας σχολῆς καὶ κόρης:  
— Ἐ, Σοφουλὰ μου, ξεύρεις δά, σὲ ἀρραβωνίασα!

— Μὲ ποίονα, παπᾶ, μὲ ποίονα;  
— Ἄ! κόρη μου, αὐτὰ δὲν λέγονται, εἶναι *ιδιαιτέρα*.

Ὑφος αὐλικόν:

..... Μετὰ τοῦτο, οἱ *ἐνὶ φηλότατοι* πρίγκιπες μετέβησαν  
εἰς τὴν Ἑκκλησίαν νὰ δοξολογήσουν τὸν *Ἰησοῦτον*.

Λυθάδεια ἐπαίτου γνωστοῦ διὰ τὴν φιλίαν του πρὸς τὸ  
κρασί:

Ἐπαίτης. Μίαν πεντάραν, κύριε.

Κήριος. Γιὰ νὰ πᾶ νὰ σφίξῃς τὴ μαστιχοῦλά σου;

Ἐπαίτης. Ἄν θέλῃς, δόσε μου περισσότερα, νὰ πιῶ  
μπίρα!

## ΛΕΣΧΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὸ ὁρολόγιον τοῦ χρηματιστηρίου Πειραιῶς, ὅπερ ἐπικά-  
θεται τῆς στέγης αὐτοῦ ὡς ὑψηλὸς πῖλος ἐπὶ τῶν κροτά-  
φων κεφαλῆς τεραστίων διαστάσεων, ἐσήμαινε τὴν ἔκτην  
πρωϊνὴν ὥραν, ὅταν ἀπεχώρουν τῆς χορευτικῆς αὐτοῦ αἰθού-  
σης καὶ ἐλάμβανον τὴν πρὸς τὰς Ἀθήνας ἀγούσαν.

\*

Ἐν τῇ ἀμάξῃ ἐρρίφθην κατάκοπος, μετὰ οκτάωρον χο-  
ρευτικῆν ἀσκήσιν καὶ αὐπνίαν.

Τότε ὅλη ἐκεῖνη ἡ λαμπρὰ αἴθουσα μὲ τὴν θεατρικὴν τῆς  
διακόσμησην, μὲ τὴν εὐρεῖαν κυκλοτερῆ τῆς ἔκτασιν, τὴν  
ὑψηλὴν τῆς ὀροφῆν, τὴν *γαλαρίαν* τῆς, τοὺς μουσικούς  
τῆς ἤχους, τὰ χορευτικὰ τῆς ζεύγη, τὰ ποικίλα ἀνα-

Οὔτε φωνὴ οὔτ' ἀκρόασις. Ἐκραξε πάλιν Ἡ κόμη Σανούτε!  
Μάρκε! Μάρκε! Οὐδεὶς Μάρκος ὑπῆρχε πλὴν τοῦ ἀγίου  
Μάρκου, ὡς εἴπομεν.

Τότε ἡ Αὐγούστα ἤρχισε νάνησυχῇ, νὰ φοβῆται, νὰ τρέ-  
μῃ. Τί συνέβη; Διατί εἶχον ἐγκαταλίπει τὸ πλοῖον τοῦτο;  
Τόσοι στρατιῶται, τόσον πλήρωμα τί ἐγένεον; ὁ Σανούτος  
ποῦ ἦτο; Ἐβροθήθη καὶ ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ κατὰστροφμα.  
Ἦθελε νὰ καλέσῃ τοὺς ἐρέτας, ὅπως ἐπανεέλθωσι μὲ τὴν  
λέμβον των καὶ τὴν παραλάβωσιν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον  
καιρὸς. Ἡ λεμβὸς εἶχε γεῖναι ἄφαντος· εἶχε κάμψῃ τὴν  
αὐτὴν καὶ ἐπανελθεῖ εἰς τὸν ὄρμον. Οὐδὲν ἔβλεπε πλέον  
ἡ Αὐγούστα. Ἦσθάνθη ἑαυτὴν ἐν ἐγκαταλείψει. Περιέβλε-  
ψε κύκλῳ καὶ δὲν ἐφαίνετο ψυχὴ. Ἐκραξε μὲ δειλὴν φω-  
νὴν πρὸς τὰ ἄλλα πλοῖα, τὰ κείμενα ἐγγύτατα τῆς ναυαρ-  
χίδος. Δὲν εἶναι ἐδῶ κανεὶς; Ἀνθρώποι, ποῦ εἰσθε; Οὐ-  
δεὶς ἀπήντησεν. Ἀλλως δὲ δὲν ἐτόλμα νὰ κράξῃ γεγω-  
νότερον, διότι ἐφοβεῖτο τὴν ἡχὴν τῆς ἰδίης αὐτῆς φωνῆς.  
Τότε ἐστράφη πρὸς δυσμὰς, πρὸς τὸν ἀντικρὺ αὐτῆς βράχον,  
ἐρ' οὐ εἶδε δύο μελαίνας σκιας, αἵτινες ὁμοιάζον μὲ ἀνθρώ-  
πους καὶ ἂν ἦσαν ἄνθρωποι, ἐφαίνοντο παρατηροῦντες αὐ-  
τήν. Τίνες νὰ ἦσαν ἀρά γε; Ἡ Αὐγούστα ἐπεθύμει νὰ  
κράξῃ πρὸς αὐτὸν καὶ δὲν ἐτόλμα. Παράδοξος ἰδέα τῇ ἐ-  
πῆλθε. Μήπως ἦτο ἐκεῖνος... ὁ σύζυγός της; Ἐκεῖνος  
ὅν τῇ ἐφάνη ὅτι ἀνεγνώρισε πρὸ μικροῦ ἐπὶ τῆς παραλίας  
καὶ τὸν παρετήρησεν ἀκολουθοῦντα αὐτὴν κατὰ μῆκος τῆς ἀ-

κτῆς, ἣν παρέπλεεν; Ἀλλ' ὄχι, δὲν θὰ ἦτο ὁ σύζυγός της,  
ἦτο μᾶλλον ἡ σκιά τοῦ συζύγου της. Διότι ἡ Αὐγούστα  
δὲν ἠΐξευρεν ἂν ἔζη, πολλάκις ἐπεθύμει νὰ ζητήσῃ πλη-  
ροφορίαν περὶ αὐτοῦ καὶ δὲν ἐτόλμα, περιέμενε νὰ τὴν  
πληροφορήσῃ τις οἰκοθεν. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι δὲν ἐτόλμων ὡ-  
σαύτως, καὶ πολλῶ μᾶλλον, νὰ ἀναφέρωσιν ἐπὶ παρουσίᾳ  
αὐτῆς τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της. Ὅχι δὲν ἦτο βεβαίως  
ἐκεῖνος ἦτο ἡ σκιά αὐτοῦ. Σκιά τεθλιμμένη καὶ γογγύ-  
ζουσα, ἥτις εἶχε ἐκφύγει ἐκ τοῦ Ἄδου, καὶ περιεπλανᾶτο  
ἐπὶ τῆς γῆς, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ προστάτου αὐτῆς, ἀγ-  
γέλου, ἢ μᾶλλον ξεναγωγουμένη παρ' αὐτοῦ, εἰς τοὺς  
τόπους, μεθ' ὧν δυστυχία τις συνέδεε τὰς ἀναμνήσεις της.  
Τὴν εἶδεν, ὡς φαίνεται, τὴν ἀνεγνώρισε, καὶ συλλαβούσα  
αὐτὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ εἰς ἀμυβόλου ἐννοίας ἐκδρομὴν, οὐχ  
ἥττον δὲν ἀπέστρεψεν ἐπ' αὐτῆς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ τὴν  
ἠκολούθησε μετὰ καρτερίας καὶ ἀνοχῆς, ἥτις εἶναι ἡ ἀρετὴ  
τῶν μεταστάντων ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Διότι δὲν δύ-  
ναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ζώντων τοσαύτη ὑπε-  
ράνθρωπος ἀνοχή!

Ἡ Αὐγούστα μὴ δυναμένη ἐπὶ πλέον νὰ ἀντιμετωπίζῃ  
τὴν σκιάν ταύτην, κατέβη αὐθις εἰς τὸν θάλαμον. Ἡ καν-  
δήλα τοῦ ἀγίου Μάρκου τὸν ἐφώτιζεν εἰσέτι, οὐδ' ὑπῆρχεν  
ἄλλη τις παραμυθία πλὴν αὐτῆς διὰ τὴν δυστυχὴ ταύτην  
γυναῖκα.

Ἦρχισε νὰ σκέπτεται τί νὰ πράξῃ. Ἡ ἔρημος αὐτῇ γα-

φυκτικά της, τὸν πλούσιον φωτισμόν της, ἐστροβιλλίζετο ἀκόμη περὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου ὡς τελευταία γιγοῦρα τοῦ Κοιλιωτῆν ὅποιαν ὁ ὕπνος ὁλονὲν ἐπειράτο νηπομακρύνῃ.

Καὶ διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην ὅλαι αἱ ἐντυπώσεις μου ἐκ τοῦ χοροῦ, καὶ ὅλαι αἱ εἰκόνες ὡς ἐν πανοράματι παρτάσσοντο πρὸ τῶν ὀμμάτων μου, καὶ αἱ τοαλέται καὶ αἱ καλλοναὶ καὶ ἡ Ἀθηναϊκὴ κομφοῦτης μὲ τὸν πειραϊκὸν κόσμον μοὶ ἐφαίνοντο ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης κατοπτριζόμενα. — Καὶ ὅταν οἱ ἵπποι μαστιγωθέντες ἤρχισαν τὸ τυπικὸν καὶ μονότονον τάχος τῶν, τότε ζωηροτάτη παρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἡ γιγοῦρα μὲ τὰ γκέμια εἰς τὸ κοτιλλιὸν διὰ τῶν ὁποίων ζευγνύει εἰς κύριος δύο κυρίας δί-κην φορβάδων, καὶ τάνάπαλιν μία κυρία δύο ἐκ τῶν κυρίων οἶνει ἀκεραίῳ ἵππων ἢ ἐπιδητόρων, ὡς θὰ ἔλεγε σεμνότερον ὁ Αἰῶν, καὶ ἀφοῦ καλπάζουσαι περιτρέξωσι τὴν αἴθουσαν αἱ δύο αὐτὰς παρίλλαι, συναντώνται, ἀφίνοσι τὰ ἡνία, τοῦτέστιν ἀφηνιάζουν, συμπλέκονται εἰς ζεύγη χορευτικά καὶ ἐπανερχονται εἰς τὰς θέσεις τῶν. Καὶ ἐτροχληάτει ἡ ἀμαξία μου διὰ τῶν πλατειῶν ὁδῶν τοῦ Πειραιῶς καὶ ἀπεμακρύνετο ὁλονὲν τῆς πόλεως, ἐνῶ ὁ νοῦς μου περιδινεῖτο ἀκόμη ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χρηματιστηρίου.

Ἦδη εὐρισκόμην ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐν ᾧ ἡ διαλυομένη κατὰ μικρὸν σκοτία καὶ οἱ σθενύουσιν βαθμηδὸν ἀστέρες μὲ εἰδοποιοῦν ὅτι ἡ ἡμέρα ἐμελλε μετ' ὀλίγον ν' ἀνατείλῃ εἰς τὰ παράθυρα τῆς ἀμάξης μου, ἀποδιώκουσα τὸ νυκτερινὸν ὄραμά μου· ἀλλὰ τότε ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἀπεκοιμήθην.

Εἰς τὸ γραφικώτατον μέρος τῆς πόλεως, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, κεῖται τὸ χρηματιστήριον τοῦ Πειραιῶς. Ἐχει πρὸς τὴν ὀπισθίαν αὐτοῦ πλευρὰν τὴν πλατείαν τοῦ Θεμι-

στοκλέους, πρὸς τὴν πρόσοψιν αὐτοῦ τὸν ἀμφιθεατρικὸν λιμένα, πρὸς τὴν μεσημβρίαν τὸν Τινάνιον κήπον καὶ πρὸς βορρὰν τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως. Ὁ ῥυθμὸς τοῦ χρηματιστηρίου οἰκοδομήματος κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀόριστος εἶναι οὐχ' ἥττον καλλιτεχνικός, καὶ βεβαίως ἐν Πειραιεὶ κατέχει τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἰδρυμάτων. Ἀλλ' ἀφίνοντες ἡμεῖς ἐνταῦθα εἰς τοὺς ἀρμοδίους τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ ὑπὸ ἀρχιτεκτονικὴν ἔποψιν, ἀκούμεθα νὰ σημειώσωμεν ἀπλῶς ὅτι ἡ μεγάλη αὐτοῦ αἴθουσα, ἥτις ἀποτελεῖ ἐν ἡμικυκλίῳ τὴν πρόσοψιν τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος εἶναι ἴσως κατάλληλος διὰ χρηματιστήριον ἢ τι ἄλλο, κατ' ἐξοχὴν ὅμως μᾶς ἐφάνη ἀρμοδιωτάτη διὰ χορὸν καὶ βεβαίως ἡ κυριολεξία αὐτῆς θὰ ἦτο χορευτικὴ αἴθουσα.

Μετὰ τὴν ἀνακτορικὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ δυσκόλως θέλομεν εὑρεῖ ὁμοίαν τῆς τοῦ χρηματιστηρίου Πειραιῶς, κατὰ τὴν ἔκτασιν· το κυκλοτερές αὐτῆς τὴν καθιστᾷ ἔτι μᾶλλον εὐρυτέραν, ἐν ᾧ τὸ ὕψος τῆς ὀροφῆς τῆς, αἱ δύο αὐτῆς πλευραὶ, τὰ παραρτήματα οὕτως εἶπεν τῆς αἰθούσης, διαχωριζόμενα ὑπὸ μαρμαρίνων κιόνων καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ αὐτῆς διακόσμησις προσθέτουσι πολὺ εἰς τὸν εὐρὺν αὐτῆς χώρον.

\*

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χρηματιστηρίου τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης τετάρτης συνέρρευσε πλῆθος πολὺ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς προσκεκλημένων εἰς τὸν προαγγελθέντα χορὸν ὑπὲρ τοῦ Τζανίου Ὀρφανοτροφείου. Κωλύματά τινα ἐν οἷς καὶ ἐν ἡ δύο πένθη ἐν Πειραιεὶ καὶ μικρὰ διενέξεις μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Δέσχης συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐλάττωσιν τοῦ προσδοκώμενου πλῆθους καὶ ἀναλόγως τῶν προσκλήσεων καὶ ἀναλόγως τοῦ χώρου τῆς αἰθούσης. Ἀλλ' ὅταν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν τῇ πολυπληθεὶ ὅπως δῆποτε ἐκείνη

λέρα τῇ ἐφαίνετο ὡς τάφος, ὃν εὔρε τέλος κατόπιν τοσούτων περιπλανήσεων ἐν τῷ κόσμῳ. Ἦτο ἡ τελευταία λέξις τῆς ἱστορίας τῆς, τὸ σύμβολον τοῦτο τῆς ἐρημώσεως καὶ τῆς καταστροφῆς, ἦτο ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος ὅπερ εἶχε προτείνει αὐτῇ τὸ πεπρωμένον τῆς. Ἦτο ἐκεῖ ὡς ἡ παῖσις εἰρηνεῖα τῆς τέχνης τῆς, ἦτο παγίς συλλεβούσα αὐτὴν τέλος καὶ μὴ δυνάμενη νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Τὴν συνεῖχεν ὡς κύφον καὶ τῇ ἐφαίνετο λέγουσα πρὸς αὐτὴν μυστηριωδῶς σὲ κρατῶ:

Ἡ Αὐγούστα ἠρνήθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν πᾶσαν φιλαυτίαν καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι, ἂν ἐμελλε νὰ χαθῇ ἐνταῦθα κατὰ τὴν νύκτα ταύτην, ἂν ἐμελλε νὰ εὕρῃ τὸν θάνατον, τοῦτο ἦτο ἐπὶ τέλους δικαιοσύνη ἀπὸ πολλοῦ καθυστεροῦσα. Ἐτυλίχθη εἰς τὸ σάλι τῆς, κατεκλίθη ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς κλίνης καὶ προσεπάθησε νὰ ἀπέλθῃ εἰς προὔπαντησιν τοῦ θανάτου, ἥτοι νὰ ἀποκοιμηθῇ. Μὴ δυνάμενη δὲ νὰ σκεφθῇ, μὴ τολμῶσα νὰ ἀντιμετωπίσῃ γενναίως τὴν θέσιν τῆς, ἐβυθίσθη εἰς κατάστασιν ἥτις ἦτο χεῖρων καὶ τῆς ἐγρηγόρσεως καὶ τοῦ ὕπνου, ἦτο μέσον τι μεταξὺ δνειροπολήσεως καὶ ἀποκαρώσεως.

Ἀλλ' αἶφνης ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης ἀφυπνίσθη ἀποτόμως καὶ τρομερῶς. Παράδοξος καὶ ἀπαίσιος κρότος ἀντήχησεν ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός· συγχρόνως δὲ φῶς ἄπλετον καὶ ἐκθαμβοῦν ἀνέλαμψεν. Ἡ Αὐγούστα ἠγέρθη μετὰ

τρομῶδους κινήματος, ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ὤρμησε νάναβῃ εἰς τὸ κατὰστρομα.

## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

### ΤΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ

Ὁ Μαῦρος καὶ ἡ συμμορία αὐτοῦ κατέβησαν εἰς τὴν παραλίαν. Ἦνοιξαν τὸν νεώσοικον, μετέφερον εἰς τὴν Φελούκαν τὴν πίσσαν, τὸ δαδίον, τὴν ἀσφαλτον καὶ τὴν ῥητίνην καὶ ἐπέβησαν καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τῆς Φελούκας. Ἐλυσαν τὰ ἀπόγεια σχοινία αὐτῆς καὶ ἐπλευσαν κωπηλατοῦντες, διευθυνόμενοι εἰς τὸν στόλον. . .

Ἐφθασαν εἰς τὴν ναυαρχίδα. Ὁ Μαῦρος ἠτοίμασε τὴν ἐσχάραν μὲ τὰς ἐμπρηστικὰς ὕλας καὶ τὴν ἠναψεν. Ἐψωσε τὸν βραχίονα καὶ ἐκόλλησε τὸ πῦρ εἰς τὰ πλευρά τῆς ναυαρχίδος τοῦ Σανούτου. Ὁ Φιχμῆς εἶδε μετ' ἀπορίας τὸ κίνημα τοῦτο, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι σύντροφοι, πλὴν τοῦ Καρτάτση, καὶ ἔκαμεν ἐντόνως παρατηρήσιν.

— Τί κάμνεις, Μαῦρε; ἔκραζεν. Αὕτῃ εἶναι ἡ ναυαρχὶς τοῦ κόμητος Σανούτου! Θέλεις νὰ τὴν καύσῃς;

(ἀκολουθεῖ)

**Μποέμ.**

συναναστροφῇ δὲν ὑπῆρχε δυσαναλογία ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὅτι ἐχόρευσαν σχεδὸν ὅλοι, ὅτι ἡ αἶθουσα καὶ αἱ δύο αὐτῆς πτέρυγες δὲν ἦσαν μὲν ἐστιβαγμέναι, ἀλλ' ἦσαν πεπληρωμέναι ἀνθρώπων, ὅτι ὁ ὀρθαλμὸς ἀκωλύτως ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ τὸν γραφικὸν ἐκείνον ὀρίζοντα, ἐνῶ πάντες ἐχόρευον ἐν ἀνέσει, ὅτι ἡ μουσικὴ εἶχε τοποθετηθῇ εἰς τὴν ἐπίτηδες γαλερίαν ἀνευ ταμπούρου οὔτε θορύβου πολλοῦ, ὅτι ἡ τάξις ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ χοροῦ ἐτηρήθη παραδειγματικῇ, καὶ τέλος ὅτι ἡ ἐσπερὶς παρετάθη ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἀκμῇ καὶ ζωηρότητι μέχρι τῆς πρωΐας, πρέπει νὰ ὁμολογίσωμεν ὅτι ὁ **πειραϊκὸς χορὸς** ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Εἰς τοῦτο οὐχ ἤττον συνετέλεσεν καὶ ἡ ἐπιτηδεία διεύθυνσις τοῦ ἀκαταπονήτου καὶ ὑψηλοῦ οὕτως εἰπεῖν τῆς χορευτικῆς κ. Γενίταρλη, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ καθηγητοῦ κ. Χατζη-Πέτρου, ὡς καὶ ἡ δραστηριότης δύο ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ χοροῦ, τῶν κκ. Θ. Μελετοπούλου καὶ Ἀν. Ζωγράφου. Πρὸς τὸν συμπαιθτικώτατον ἰδίᾳ Ζωγράφον ἡμεῖς ἐκφράζομεν ἐγκαρδίως τὰς εὐχαριστίας μας καὶ τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μας ἐπὶ τῇ εὐγενεῖ αὐτοῦ συμπεριφορᾷ πρὸς ὅλους ὡς ἄγγλος *gentelman*.

\*

Ὅταν αἱ Ἀθηναὶ κατέρχωνται εἰς τὸν Πειραιᾶ ἢ ὁ Πειραιεὺς ἀνέρχεται εἰς τὰς Ἀθήνας, δὲν ἤξεύρω πῶς ὁ νοῦς μου φέρεται εἰς τὰ λουτρά τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ· τὴν φορὰν αὐτὴν ἡ παράδοξος αὐτὴ μετὰβασίς μου ἔχει κάποιαν φυσικότητα προκειμένου περὶ χοροῦ εἰς τὸν ὁποῖον συνέρρευσαν τόσαι πλαστικαὶ ἡμίγυμνοι καλλοναί, διὰ νὰ λουσθῶσιν εἰς μίαν χορευτικὴν ἢ καὶ μουσικὴν θάλασσαν. Καὶ εἶναι τόσαι αἱ συνελοῦσαι ὠραιότητες εἰς τὴν Λέσχην τοῦ Πειραιῶς· ἀλλὰ καὶ πόσαι πάλιν λείπουσιν ἀπὸ τὴν ὠραίαν ἐκείνην κυκλικὴν αἶθουσαν, ἐκάστη τῆς ὁποίας γωνία ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὠραῖον πλαῖσιον πάσης καλλονῆς. Ὅπως δὴποτε ἀκούσατε μερικὰς ἐκ τῶν πολλῶν αἰτίνες κατέρφυγον ὑπο τὰς στοὰς τοῦ παραθαλασίου Ἀντρου.

Καὶ τώρα φαντάζομαι τοὺς παλμοὺς ἢ τοὺλάχιστον τὴ περιέργειάν σου, συμπαθῆς μου ἀναγνώστρια, ἐάν καὶ σὺ περιλαμβάνεσαι ἐν τῇ συλλογῇ μου, ὡς γραμματόσημον εἰς παιδικὸν λεύκωμα, ἢ δὲν εὐρίσκεται μετὰ τῶν λοιπῶν ὡς σπανιότης. Μὴ με συνερισθῇ ἐν τῇ μιᾷ ἢ τῇ ἄλλῃ περιπτώσει καὶ μὴν ἐξηγήσῃς τὴν παράλειψίν μου αὐτὴν ὡς κακὴν πρόθεσιν· ἐξηγήσέ την μᾶλλον ὡς ἀφαίρεσιν καλῆς πίστεως.

Θὰ σοὶ λαλήσω καὶ πάλιν διὰ *καλαμπουριῶν*· σὺ πρόσεχε ὑπὸ καθὲν καλαμποῦρι ν' ἀνεύρισκῃς τὴν ὑποκρυπτομένην καλλονὴν, καθὼς ὑπὸ τὴν πρὶσωπίδα ἀνεύρισκες πολλάκις γνωστὴν σου φίλην· καὶ ἐπειδὴ ἀνωτέρω σοὶ ὠμίλησα περὶ λευκώματος καὶ γραμματοσήμων ἰδοὺ ἐπανέρχομαι εἰς τὴν εἰκόνα μου αὐτήν.

Πῶς σοὶ φαίνεται λοιπὸν τὸ γραμματόσημον αὐτὸ τῆς Βολωρίας; ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐν τῇ συλλογῇ μου πρέπει νὰ καθέξῃ τὴν πρώτην σελίδα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τῆς *Οὐλλανδίας* εἶναι ἐκ τῶν σπανιωτέρων, δὲν νομίζεις; Ἐχει τόσῃν χάριν εἰς τὸ ἀνάστημα καὶ τόσῃν γλυκύτητα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὥστε ὅταν σὲ ἀτενίζῃς σὲ *ρίγνῃ*. Εἶναι ὅμως ἄξιοι πολλῆς προσοχῆς καὶ οἱ *ζωηροὶ χαρακτῆρες* τοῦ γραμματοσήμου αὐτοῦ, ὅπερ θὰ ἀπετυποῦτο καὶ εἰς σφραγίδα τοῦ δήμου ἢ τοὺλάχιστον τοῦ Δημάρχου Πειραιῶς. Πῶς εὐρίσκεαι κατόπιν τὴν *αὐστριακὴν* αὐτὴν προτομήν; Ὑψηλὴ, καλλίσωμος, εὐμελὴς καὶ γλυκεῖα τὸ πρόσωπον, κινεῖ πολὺ τὸ ἐνδιὰφερὸν. Ἐπίσης εἶναι πολλῆς ἁξίας καὶ ἡ ξανθὴ αὐτὴ

Μαργαρίτα, ἥτις κάθηται πλησίον τοῦ μαυρομούστακος Ὀλλανδοῦ ὡς ἡ ἡρώς τοῦ Μπόιτου ἐγγὺς τοῦ Μεριστοφιλοῦς της. Ἀλλ' ἡ *ῥωσικὴ* ἐκείνη καλλονὴ ἢ μεταναστεῦσασα εἰς τὰ ἑλληνικὰ παράλια ἀπὸ τὴν ῥωσικὴν χώραν, ἢ μελανεῖμων ἐκείνη ὑψίσωμος καρυάτις, ἀν δὲν ἦναι ἡ αὐτοκράτειρα Πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν, εἶναι ἀναμφισβητήτως ἡ βασίλισσα τοῦ χοροῦ καὶ ἡ βασίλισσα ἀκόμη τοῦ χρηματιστηρίου.

\*

Ἐδῶ παραιτῶ τὴν εἰκόνα μου, καλὴ μου φίλη, ὅχι τόσον διότι σοὶ φαίνεται μονότονος, ὅσω διότι ἀνάγκη νὰ λαλήσω καὶ περὶ ἑλληνίδων αἰτίνες ἀπετέλουν τὸν μέγιστον ἀριθμὸν τῶν προσκεκλημένων, ἐν ᾧ οἱ χοροὶ ἐν γένει τοῦ Πειραιῶς ἔχουσι πάντοτε διεθνή χαρὰ καὶ ἡρά ὡς ἐκ τῶν εὐαριθμῶν ξένων αἰτίνες συμπληροῦσι πάντοτε τὸν πειραϊκὸν πληθυσμὸν.

Μία κομψὴ κυρία ἑλληνίς κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ γαλλίς ἐκίνεσε πολὺ τὴν προσοχήν· ἐν ᾧ μία Πειραίς μελανεῖμων ρυμουλκεῖ ὀπισθέν της τὸν λιμενάρχην χαριέστατον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Ἡ κυρία τοῦ ἐρυθροῦ γραμματέως εἶναι ἀνθρωπάτη καὶ φιλομειδῆς πάντοτε, διότι σχεδὸν εὐρίσκεται εἰν τὰ νερά της καταγομένη ἐκ Πειραιῶς. Μία Μαγδαληνὴ καὶ μία Ἀμαλία ἐφορτώθησαν εἰς τὸ κοτολιὸν ἀπὸ ἀνθοδέσμας, ἐν ᾧ τινες ἐκ τῶν χορευτῶν ἐφορτώθησαν ἀπὸ παράσημα.

Εἰς τὸν χορὸν τοῦ Πειραιῶς παρῆσαν καὶ δύο νεαροὶ βουλευταὶ μας καὶ εἰς ἀποτυχὼν ὑποψήφιος δήμαρχος.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ παρατηρήσω ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Πειραιεῖς συνεδῆθησαν πρὸς ἀλλήλους διὰ τὴν στενῆς ἐπιμιξίας, ὥστε δυσκόλως θὰ διέκρινες τοὺς μὲν τῶν δέ· ὑπάρχει ἐν εἶδος φυλῆς Σαβίνων καὶ Ῥωμαίων ἢ μᾶλλον ὑπάρχει ἐν εἶδος γοργῶνων, τὸ ἥμισυ τῶν ὁποίων εἶναι ἰχθυὺς καὶ τὸ ἕτερον ἥμισυ γλαυκῆς· ἴσως διὰ τοῦτο ὁ χορὸς παρετάθη μέχρι τῆς χαραυγῆς, ἐπὶ τῇ αἱ γλαυκῆς ἀπεσύρθησαν.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐκ Πειραιῶς ἡ φέρουσά με ἄμαξα εἰσῆρχετο εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ μέσου κοινοτοῦ τεσσάρων δημάρχων, οἱ ἀνθρωποὶ ἀκόμη δὲν εἶχον ἀφνισθῇ ἐνῶ ἡμέρα σιγανὰ ἐπροχώρει. Οὐδὲν ἄστρον ἐφαίνετο πλέον εἰς τὸν οὐρανόν, τὸ δὲ κυανοῦν του καθίστατο ὅλον ἐν διαυγέστερον. Τὰ ἐργαστήρια ἦσαν ἀκόμη κεκλεισμένα καὶ μόλις τώρα οἱ κατώτεροι τῶν ὑπηρετῶν ἀφῆρουν ἀπὸ τῶν θυρῶν αὐτῶν τὰ ἀσφαλιστικὰ σιδηρά. Σαλεπιτζῆδες τινες καὶ γαλακτοπῶλαι ἐφαίνοντο ποῦ καὶ ποῦ ἐν ταῖς ὁδοῖς ὡς ἀκροβολιστικὰ γυμνάσια, ἐνῶ ὑποτρέμοντά τινα κοράσια ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ διαπεραστικοῦ ψύχους ἐσπευδὸν κεκαλυμμένα μέχρι τῶν ὠτων εἰς τὴν πρωϊνὴν των ἐργασίαν. Τὸ ὄχημα ἤδη προσεγγίζει εἰς τὴν κατοικίαν μου καὶ ἐγὼ ἀνυπομονῶ πρὸς τοῦτο, μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ τὸ σπρώχνω ὁ ἴδιος διὰ τῶν ποδῶν μου ἐντός, μὲ αὐταρέσκειαν ἀρχαίου σχολαστικοῦ. Μόλις ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου μὲ ἐπαναφέρει εἰς ἑμαυτόν· αἱ μελίχρσοι αὐτοῦ ἀκτίνες ἀποτινάσσουσι τὸν λήθαργον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου οἵτινες ἔλκονται πρὸς τὴν ἀνατολὴν ὡς πρὸς οὐρανίαν νύμφην. Ἡ ἀνατολὴ ἐν Ἀθήναις εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν δύσιν της· οἱ χρωματισμοὶ διαδέχονται ἀλλήλους, ὥστε ἐμεσολάθει φανὸς πολύχρωμος μετὰ τῶν ἡλίου καὶ τῆς φύσεως. Τὰ μικρὰ καὶ ἀραχνειδῆ νερίδρια ὑπὸ τὰ χρώματα ἐκείνα μετατρέπονται εἰς τόσας χρυσολίδας αἰτίνες ἵπτανται ὑπὲρ τὸν κυανοῦν τάπητα. Αἱ ἀποτομοὶ καὶ φαλακρὰ τῶν ὀρέων κορυφαὶ μετὰβάλλονται ὅλο-

νέν εἰς ὄγκους χρυσοῦ καὶ στίλβουσι καθόσον ὁ ἥλιος ἀνυψοῦται ὀπίσθεν αὐτῶν.

\*

Μετὰ μικρὸν τὸ ὄχημα ἔστη πρὸ τῆς οἰκίας μου, ἐν ᾗ, ὡς καλῶς ἐννοεῖτε, συνδιελέχθη σπουδαίως καὶ ἐφ' ἱκανὰς ὥρας μετὰ τοῦ ὕπνου.

**Κόζ.**

## ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

### ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ

**Καὶ πάλιν ἐν ταῖς ὁδοῖς.** — Οὔτε ζαχαρωτὰ ὡς ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν τῆς Ρώμης, οὔτε στραγάλια, ὡς ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Σταδίου Σας, ραίεται τὸ ἀποκρηάτικον πλῆθος τῶν Παρισινῶν, ἀλλὰ διὰ διαφορῶν ἐκ χαρτίνων ἀγγελιῶν καὶ εἰδοποιήσεων ἀνθοδεσμῶν, ἃς ἐκ τῶν ἐξωστῶν καὶ παραθύρων ἔρριπτον πρὸς εὐχρεστέραν καὶ ἐκτενεστέραν κυκλοφορίαν οἱ διάφοροι τῶν παροδίων καταστημάτων διευθυνταί. Ἐδέχθη καὶ ἐγὼ ἐπὶ τοῦ πύλου μου μίαν τοιαύτην ἀγγέλλουσαν τὴν προσεχῆ ἑναρξιν τῆς ἐκπονήσεως τῶν κινήτων καὶ ἀκινήτων κειμηλίων τῆς κυρίας Σάρρας Δαμαλᾶ ἐν τῷ μεγάρῳ Drouot. Διὰ τὴν διανύσασθαι τὸ ἀπὸ τῆς πλατείας τῆς Δημοκρατίας μέχρι τῆς Madeleine διάστημα ὁπερ δὲν εἶναι πλέον τῶν 3¼ ὥρας, μοὶ ἐχρειασθήσαν 3 ἀκριβῶς ὥραι, καθ' ἃς οἱ ὄμοί μου εὐρίσκοντο εἰς διηνεκεῆ βήσανον, οἱ δὲ πόδες μου εἶχον ἀπαυδήσει ἐνεργοῦντες τὸ βήμα σημειωτῶν. Οὐδόλως υπερβάλλω τὰ πράγματα σημειῶν ὅτι τὸ ἐν τοῖς μεγάλοις βουλευδάρτοις κυκλοφοροῦν πλῆθος υπερέβαινε τὰς 600.000. Ἐν τῷ βουλευδάρτῳ Saint Michel τῷ ἐκπροσωποῦντι τῷ κέντρῳ τῆς Λατινικῆς συνοικίας, τὸ πλῆθος ἦτον ἐπίσης ἀπειρον, ἐπίσης συνωστισμένον, καὶ ἀποτελούμενον ἰδίως ἐκ σπουδαστῶν καὶ κοκοτῶν, τῶν δύο τούτων παραγόντων τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς ζωῆς, ἥτις ἐν πάσῃ στιγμῇ χαρακτηρίζει τὸ μέρος τοῦτο τῆς πόλεως. Ἐκεῖ ἀνέπνεες ἐλευρώτερον, ἀλλὰ οὐδεὶς σεβασμὸς οὔτε πρὸς τὸν πύλιν σου ὅσον ὑψηλὸς καὶ ἀν ἦτον, οὔτε πρὸς τὰς διόπτρας σου, οὔτε πρὸς τὴν γενειάδα σου.

Κατὰ τὰς 11 ὥρας τῆς ἑσπέρας τὸ βουλευδάρτον Saint Michel ἔδριθε πύλων κατεξεσχισμένων, καὶ ὁσμὴ καιομένων γενειάδων σοὶ ἀνεμίμνησκον τὰς περιπετείας τῶν κομῶν τῶν χωρικῶν ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων κατὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Ἐπιταφίου ἢ τοῦ Πάσχα.

Ἄσματα ἱκανὰ νὰ τρέψωσιν εἰς φυγὴν καὶ αὐτὸν τὸν Βεελζεβούλ, ὥρυγαι ἐνώπιον τῶν ὁποίων αἱ τῶν τίγρεων ἐν τῇ Σαχάρα ἦσαν μηδὲν, πᾶν ὅτι, δύναται ἡ ἀποθέωσις τῆς τρέλλας νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὴν κεφαλάν σου εἰκοσαεῖς διεγερμένους ὑπὸ τῆς μέθης τῆς ἀπολαύσεως, πάντα ταῦτα σοὶ παρίστανον τὰς Ἀποκρέω ἐν τῷ ἐνδιατητηρίῳ τῶν σπουδαστῶν. Πρὶν προῶ εἰς τὴν ἐκτύλιξιν τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας ἅτινα συσχετίζονται μὲ τὴν περιγραφὴν τῶν ἐν τοῖς διαφόροις δημοσίοις χοροῖς, θεάτροις κλπ. ὀφείλω νὰ συμπληρώσω τὰ τῆς ἡμέρας. Πλὴν τῶν μετρημισμένων, οἵτινες πρὸς ἰδίαν των τέρψιν ἐπελήφθησαν τοῦ εἶδους τούτου τῆς διασκεδάσεως, ἕτερον εἶδος μετρημισμένων ἐπέσυρε τὴν εὐθυμίαν καὶ τοὺς γέλωτας τῶν Παρισινῶν.

\*  
\* \*

Ἡ κερδοσκοπία ἦτις ἐν Παρίσις ἔχει ἀναχθῆ εἰς βαθμὸν ὑψίστης ἐπιστήμης, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀφίσῃ ἀνεκμεταλλεύτους καὶ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς πανδημοτέρας συροῦς καὶ περιεργείας. Ἰδοὺ τὰ ὄτα τῶν Παρισινῶν μας ὀρθούμενα εἰς τοὺς ἤχους τοῦ Ἐμβατηρίου τῆς Ἀυδῆ, ὁπερ ὀρχήστρα ἐξ 8 ὀργάνων παιανίζει ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ βλέμματά των στρεφόμενα καὶ προσηλούμενα πρὸς τὸ μέρος ὁπότεν οἱ μουσικοὶ τόνοι ἀφικνοῦνται. Στιγμαὶ ἑναγωνίου προσδοκίας, καθ' ἃς οὐδεὶς ἀναπνέει, παρέρχονται, καὶ κωμικώτατον σκηνογράφημα παρουσιάζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θεωμένων. Μέγα ἐπιμνηκεὶς καὶ ὑψηλὸν ὄχημα ἀσκεπές, ὑπὸ δύο συρόμενον ἵππων, βραδέως παρελαύνει τὰς ἐδούς. Ἐπ' αὐτῶν τρία γελοιωδέστατα γιγαντώδη ἀνδρεῖ-κελα ὑπενθυμίζοντα τοὺς *Περικλέτους* τῶν μικρῶν παίδων μας, ὧν τὰ δύο τρίτα ἀποτελεῖ ὀγκωδεστάτη ἰλαρὰ νηπίου κεφαλὴ μετὰ πηχυαίου στόματος ἐκτελοῦσι διαφοροὺς στροφὰς ἐπὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἐν τοῖς εὐρείς στόμασί των φέρουσι τὴν ἄκραν μακροῦ θηλάστρου ἐκπροσωποῦντα οὕτω βρέφη θηλάζοντα. Διαβολικοὶ πάταγοι σαλπίγγων καὶ τυμπάνων σὺν τῇ λοιπῇ ὀρχήστρᾳ περίξ τῶν ἀνδρεῖκελων τούτων παρατεταγμένη σὲ ὑποχρεοῖ νὰ εἰπῇ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ παμμεγίστων κεχρηματισμένων ἀγγελιῶν, αἵτινες ἐπὶ τῶν ῥάχεων καὶ τῶν ὤμων τῶν μουσικῶν προσκεκολλημένοι, ὡς καὶ ἐπὶ ὑπερμεγέθων σημαίων, εἰδοποιοῦσι τὸ νοῆμον Παρισινὸν κοινὸν ὅτι ἡ «θῆλαστρα Ρόμπερτ εἰσὶ τὰ μόνον κατὰ τῆς θνησιμότητος τῶν μικρῶν βρεφῶν ὄπλα. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν *ρεκλαμῶν* τούτων ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν φύσει ἐπιπολαίων Παρισινῶν εἶναι εὐνόητον. Τὴν ἐπαύριον τὰ γραφεῖα τοῦ καταστήματος, ἐνῷ πωλεῖται τὸ θηλάστρον Ρόμπερτ, εἰσὶ κατελιγμένα ὑπὸ ἀπειρῶν φιλοσόφων γονέων, οἵτινες ἀναμένουσιν ἐκ τοῦ θηλάστρου τούτου τὴν ὑγίαν καὶ ἀνθρωπότητα ἣν δὲν ἔσχυσεν νὰ ὀύσῃ εἰς τὰ μαρμασμώδη τέχνα των τὸ φυσικὸν θηλάστρον εὐρώστου Νορμανδῆς. Ἡ *Ρεκλάμα* Ρόμπερτ παρέρεχεται ἕτερος σατανικὸς κρότος τυμπάνου σὲ ἐκκοφαίνει, καὶ τὰ βλέμματά σου ἀκουσίως προσηλύνονται ἐπὶ ἐτέρας εὐρείας ἀμάξης, ἐφ' ἣς στέγασμα ἄρκετὰ ὑψηλὸν ἐπὶ τετραγώνων στυλοδατῶν ἀνυψοῦται. Ἐπὶ τοῦ στεγάσματος λευκὸς ὠραίος ἵππος πλουσιώτατα ἐσκευασμένος κρατεῖται ὑπὸ δύο Ἀράβων καὶ ἐπιδεικνύεται εἰς τὸ πλῆθος. Τὸ ὄχημα, ἐφ' οὗ ὁ ἵππος οὗτος, σύρεται ὑπὸ τεσσάρων γιγαντιαίων ὄνων, εἶναι δὲ πλῆρες εἰδοποιήσεων, ὧν ὁ σκοπὸς εἶναι ἡ σύστασις εἰς τὸ Παρισινὸν κοινὸν τῶν ἀμυήτων θεραπευτικῶν ἀρετῶν τῶν μεταλλευτικῶν ὑδάτων Ἀδάμ, ἅτινα πλείστους ἐκ φθίσεως, καρκίνου, παραφροσύνης κλπ. πάσχοντας ἐθεράπευσαν, ἐν τῷ Καθαρτηρίῳ βεβαίως. Καὶ τὴν ἰδίαν ἑσπέραν ὑποχονδριακὸς Ἀγγλος ὅστις ἐξήτλησεν ὅλα τὰ εἰδικὰ κατὰ τῆς δυσκοιλιότητος μέσα, πλὴν τῆς διαίτης, ἀπὸ τῶν καταποτίων τοῦ *Holo-Way* μέχρι τῶν κόκκων τοῦ λίνου, ἀνταλλάσσει ἀντὶ λίρων στερινῶν δεκάδα φιαλῶν τοῦ θαυματουργοῦ τούτου ὑδατος, ὁπερ ἐν τῷ Σηκουάνα ἀντληθὲν κατέχει τὴν περιέργον ιδιότητα νὰ σὲ ὠθῇ πρὸς τὸ βίσμουθον καὶ τὸ κολόμβιον, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ πρὸς τὴν θεραπευτικὴν τοῦ *Braud* μέθοδον.

**Κρονιῶδης.**

## ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐνασχολοῦνται ἀπὸ τινος πολὺ μὲ τὸ ζήτημα τῆς φοιτήσεως τῶν μαθητῶν εἰς τὰ δημοτικὰ σχο-